

item&id=464:min-yust-oprylyudnyv-zvit-po-borotbi-izkoruptsiyeyu&Itemid=192&lang=ua.

8. Экономические преступления: люди, культура и механизмы контроля. Четвертый всемирный обзор экономических преступлений: Форензик – финансовые расследования Россия. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа. – http://www.pwc.ru/ru_RU/ru/forensic-services/assets/gesc_russian_supplement_rus.pdf.
9. Економічна злочинність в Україні – Кравчук С.Й. – 1.3. Основні види економічної злочинності та її відмінність від традиційної злочинності [Електронний ресурс]. – Режим доступу. – <http://westudents.com.ua/glavy/16793-13-osnovn-vidi-ekonomichno-zlochinnost-ta-vidmnst-vid-traditsynozlochinnost.html>

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Мельничук Т. В.

Мироненко Катерина Олександрівна

студентка 4-го курсу Інституту кримінальної юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ЯКІСНОЇ ПІДГОТОВКИ ПРАЦІВНИКІВ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ В СВІТЛІ ПРОФЕСІЙНИХ ТА МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИХ

Опираючись на нормативно-правові джерела та конкретні визначення наукових написів, визначене поняття «персонал органів та установ виконання покарання» та зазначені основні напрямки реалізації діяльності в контексті виправлення та ресоціалізації засуджених, що складають основні професійні та морально-етичні характеристики суб'єкта дослідження. Дуалізм понять, різноплановість джерел. Такі підходи загалом затрудняють завдання по тлумаченню понять та основних характеристик об'єкта дослідження. Такі підходи не тільки впливають на загальну оцінку ефективності діяльності зазначеного суб'єкта, але й не дозволить на теоретико-прикладному рівні удосконалити його правовий статус та ті суспільні відносини, учасником яких він є.

Дана тема була, є і буде актуальною, адже проблематикою даного питання займалися багато вчених в різні епохи розвитку кримінально-виконавчої системи. Із них можна виділити: В.М. Дрьомін, А.І. Марчук, Ю.М. Антонян, О.М. Бандурка, І.Г. Богатирьов, О.І. Богатирьова, Т.А. Денисова, О.М. Джужа, А.В. Кирилюк, М.В. Климов, І.О. Колб, І.М. Михайленко, та інші, які дають гарну

підоснову для майбутніх досліджень, виявлення прогалин, можливість введення новацій тощо.

Новітні пенітенціарні реформи, що відбуваються в Україні, мають передумовою внутрішньодержавну політику в межах соціальної переорієнтації процесу виконання кримінальних покарань із урахуванням вимог сьогодення, а також у межах дотримання міжнародних стандартів, принципів законності, гуманізму, демократизму і справедливості, сучасної світової пенітенціарної доктрини [4, с. 4].

В нашій країні існує ряд навчальних закладів, де є можливість підготувати майбутніх якісних працівників установ виконання покарання. Цими місцями є: Академія Державної пенітенціарної служби, Інститут кримінально-виконавчої служби, Білоцерківський центр ПКП ДКВС, Дніродзержинський центр ПКП ДКВС, Хмельницький центр ПКП ДКВС. Проте, ми потребуємо слушної та якісної модернізації методів та форм підготовки якісних кадрів.

Перш за все, необхідно звернутися до міжнародної практики, яка зазначає, що беручи до увагу на Конвенцію 1950 року «Про захист прав людини та основних свобод» і прецедентне право Європейського суду з прав людини також діяльність Європейського комітету із запобігання катувань та нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження або покарання та, зокрема, стандарти, що розроблені ним та викладені в його загальних доповідях. Це буде змістовною основою для реалізації політики Державної кримінально-виконавчої служби України. Міжнародні стандарти являють собою впевнене підґрунтя для будівництва якісного «будинку» системи установ виконання покарання.

Звертаючись до сучасного стану установ виконання покарань в Україні. На жаль, ситуація доволі невтішна. Існує перелік суттєвих причин, які впливають на обставини існування прогалин в даній системі:

- по-перше, низький рівень заробітної плати, що особливо відчувається в міжрегіональних центрах, де розташовані установи виконання покарань;
- по-друге, проблеми у застосуванні норм права та соціального захисту;
- по-третє, медичне обслуговування;
- по-четверте, забезпечення житлом працівників системи;
- по-п'яте, немає основної мотивуючої сили, знань, які сприяли покращенню роботи працівників виправних установ.

Проанлізавши великий блок нормативно-правових актів, можна дійти висновку, що основа для реальної якісної праці робітників різних рівнів державної кримінально-виконавчої служби є і їх стала кількість, проте «як» вони функціонують та функціонують на практиці — це вже інше питання. Проте, вирішення проблеми існує

біля нас та в самих нас. Все починається від нашого відношення до праці. Вважаю, що особа, яка вбачає свою майбутню професію в покращенні майбутнього та правильно суспільства повинна завжди починати з себе. Той рівень персональних якостей, креативних думок щодо бачення різних прагматичних питань був би гарним взірцем для початку реформування.

По-перш, до працівників стоїть досить високий рівень вимог, проте, чи є мотивація до них дослуховуватися, прагнути до їх реалізації, адже в країні практично не врегульоване питання заробітної плати для працівників кримінально-виконавчих служб. Будь яка робота повинна бути побудована на принципі «кнута та пряника», це повинно проявлятися в високій планці для професійних, морально-етичних якостей для працівника, проте бути забезпеченим виділенням житла, належною оплатою праці, високими гарантіями захисту та якісним рівнем життя.

По-друге, необхідно ввести якісні курси підготовки працівників до майбутньої професії. Є досить добра алегорія для розуміння напрямку роботи по прикладу «щоб зрозуміти людину, необхідно стати цією людиною». Відомий психолог, психіатр Філіп Зімбардо провів гучний експеримент, який в теорії існує під назвою «Стенфордський тюремний експеримент». Суть цього експерименту в тому, що він представляє собою психологічне дослідження реакції людини на обмеження свободи, на умови тюремного життя і на вплив нав'язаної соціальної ролі на поведінку.

Я вважаю доцільним проводити подібні експерименти з майбутніми працівниками, проводити відеозаписи цієї роботи, а потім демонструвати майбутнім працівникам, де їх помилки і над чим необхідно попрацювати. Також, це є актуальним для того, щоб як можна більше змінити ставлення людини до слова «в'язень», яке в силу нашого менталітету існує як окрема категорія осіб, які не мають другого шансу.

По-третє, вводити нові методики роботи з ув'язненими. Брати приклад зарубіжних країн. Досить актуальним є приклад Норвегії де в'язні, які б злочини вони не вчинили, залишаються для суспільства «людьми», а персонал є «рукою допомоги» на шляху до виправлення. Вважаю, за неохідне запрошувати спеціалістів з даної галузі провідних Європейських країн для впровадження нових правил в державну кримінально-виконавчу службу. Запрошувати провідних психологів та психоаналітиків для розуміння психіки засуджених, введення нових тестувань та демонстрації відео проєктів. Тільки тісна співпраця, поглиблена робота може змінити ставлення на закоренілі речі [5].

По-четверте, створювати умов для реальної взаємодії персоналу та в'язнів. Створювати співпрацю у вигляді окремих груп за головуєчим окремих команд в'язнів та працівника. Створити заохочувальні конкурси, де людина самовдосконалюється та стає на шлях виправ-

лення. Мати дозвілля та вбачати нове бачення буденних речей. На мою думку, музика є найкращим поручнем прогресу. Працівники повинні бути розвиненими в різних сферах та допомагати розвиватися ув'язненим. Спільне дозвілля не «нав'язане» правилами, а викарбовано бажанням, яке захоплюється працівниками установ виконання покарання. Адже, покарання то не є самоціль, то є підтекст, і напрям для зміни особи до кращого себе.

По-п'яте, підвищувати рівень освіти як працівників установ виконання покарання, так і для осіб які відбувають покарання. Освіта – наше все, якщо правильно вводити процес навчання, змінити викладачів, та їх метод навчання в не системну монотонну форму, а в нове бачення банальних речей. Відтворення практики та допомоги в пошуку себе, як особистості. Розгляд психологічних проблем ув'язнених, реалізації їх потенціалу в більш вірному руслі.

По-шосте, на прикладі Норвегії, вводити активно на рівних правах, без зміщення гендерної рівності до персоналу установ виконання покарання. Як зазначає практика, персонал жіночої статі в місцях позбавлення волі, де відбувають свій строк чоловіки, пом'якшують загальну атмосферу та зменшує спектр конфліктних ситуацій [6].

Установи виконання покарання і досі залишається в невіданні, хоча потребує максимальної уваги, адже в нашій країні, ця сфера близька до прогресивних змін, якщо розглянути зі всіх можливих ракурсів. Вона просить підтримки, запровадження нових систем, моделей, поліпшення загальних умов медицини, соціального розвитку. Без кваліфікованих, креативних, розумних, дисциплінованих кадрів – ми втратимо частину суспільства, яка вже побула за тією стороною барикад. В цьому випадку, доцільно було б застосування методу «справедливості», де за складну роботу був належний рівень оплати праці, проте, працівник був справді прикладом, а не «частиною того світу» де про ресоціалізацію і мови йти не може.

Список використаних джерел

1. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: Закон України від 23 черв. 2005 р. // Офіційний вісник України. – 2005. – № 30. – С. 4-10.
2. Булыко А.Н. Большой словарь иностранных слов 35 тысяч слов / А.Н. Булыко. – Изд. 3-е, испр., перераб. – М.: Мартин, 2010. – 704 с.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови / Укл. О. Єрошенко. – Донецьк: ТОВ «Глорія Трейд». 2012. – 864 с.
4. Ягунов Д. В. Пенітенціарна система України: історичний розвиток, сучасні проблеми та перспективи реформування : [моногр.] / Д. В. Ягунов. – 4-те вид., переробл. та допов. – О. : Фенікс, 2011. – 446 с.
5. Тюрьмы Норвегии: «Добро пожаловать в тюрьму Осло» // URL: prisonlife.ru/mesta-lishenya-svobody/2766-tyurmy-norvegii-dobropozhalovat-v-tyurmu-oslo.html.

Ключові слова: кримінально-виконавча служба; установи виконання покарань; персонал установ; робота установ виконання покарань; завдання; професійність; морально-етичні аспекти

Науковий керівник: к.ю.н., доц. Ізвіта А. М.

Мудра Аліна Андріївна

студентка 1-го курсу магістратури Інституту кримінальної юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»

ВИКОРИСТАННЯ ДОСЯГНЕНЬ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО ПРОГРЕСУ В ДІЯЛЬНОСТІ НАРКОСИНДИКАТІВ

Наркотики знайомі людям упродовж декількох тисячоліть. Їх вживали люди різних культур і з різною метою: під час релігійних обрядів, для відновлення сил, для зміни свідомості, для зняття болю чи неприємних відчуттів. Відомості про те, що люди знали та використовували психоактивні речовини, існують ще з дописемного періоду. Археологічні дослідження на території сучасного Перу вказують, що вже 8 тисяч років тому індіанці регіону Анд вживали листя коки [1, с. 939–940]. Зображення ж людей, що жують таке листя, датуються серединою третього тисячоліття до нашої ери. До початку XX століття практично не існувало обмежень на виробництво та споживання наркотиків. Окремі спроби обмежити чи заборонити вживання певних речовин були нетривалими і невдалими. Але саме із введенням заборон та обмежень на обіг наркотиків, пов'язують появу наркобізнесу у сучасному його виді. У зв'язку з «мегаефективністю» наркобізнесу з економічної точки зору, організовані злочинні угруповання виявили інтерес до зазначеного виду кримінальної діяльності.

З початком XXI століття бурхливі процеси глобалізації, що охопили різні сфери людської життєдіяльності, в цілому носять позитивний характер і надають людству безпрецедентні можливості. Але, на жаль, зміни, що відбуваються, мають і тіньову сторону, дозволяючи таким бідам сучасного світу, як організована злочинність, міжнародний тероризм, наркобізнес придбати транснаціональний характер, перетворитися в "проблеми без паспортів".

Транснаціоналізація наркобізнесу, його наступальна стратегія на порозі двох тисячоліть багато в чому пов'язані з тим, що до традиційних причин, що породжують це зло (бідність, політична безвихідь, соціальна невлаштованість, відчуження мільйонів людей), в 90-х роках